

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตัว
ของ นายอนุรักษ์ มาประณีต ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๑ - ๒๓/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ๔/๒๕๔๕

เรื่องพิจารณาที่ ๒/๒๕๕๐

เรื่องพิจารณาที่ ๔/๒๕๕๐

วันที่ ๒๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ประเด็นวินิจฉัย

ประเด็นแรกมีว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๕ ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสี่
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๖
มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ประเด็นที่สองมีว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๕ ทวิ วรรคหนึ่งและ
วรรคสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๕ หรือไม่

ความเห็น

ประเด็นแรกนั้นเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๕ ทวิ วรรคหนึ่ง
เป็นบทบัญญัติที่วางหลักการขายทอดตลาดทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งเป็นหลักทั่วไป
เพื่อให้การขายทอดตลาดรวดเร็วเป็นผลดีทั้งฝ่ายเจ้าหนี้และลูกหนี้ เพื่อให้ได้ราคาที่สูงโดยผู้ที่ประมูล
ครั้งแรกยังต้องผูกพันราคาที่ได้ประมูลไว้หากการประมูลครั้งหลังได้ราคาต่ำกว่า และหากได้ราคาที่ต่ำ
เกินสมควร ผู้มีส่วนได้เสียก็อาจยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้มีการสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดทรัพย์สินได้
ตามวรรคสองของมาตราเดียวกัน ที่คู่ความในคดีที่ศาลยุติธรรมได้แย้งมาเป็นคดีนี้ว่า บทบัญญัตินี้ขัด
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๖
มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐ นั้น เห็นว่า บทบัญญัติในมาตรา ๒ มาตรา ๔
และมาตรา ๖ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑ บททั่วไป ส่วนมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และ
มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติที่ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ข้อความที่บัญญัติไว้ใน

มาตรา ๓๐๕ ทวิ วรรคหนึ่ง แม้จะกำหนดวิธีการขายทอดตลาดและจำกัดสิทธิของกลุ่มความอยู่บ้างก็เพื่อความ เป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายโดยเสมอภาคโดยใช้บังคับเป็นการทั่วไป และมีได้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ที่มีได้กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทยตามรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด ส่วนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๕ ทวิ วรรคสี่ บัญญัติว่า “คำสั่งของศาล ตามวรรคสองให้เป็นที่สุด” หมายความว่า ไม่สามารถอุทธรณ์หรือฎีกาได้ เห็นว่า แม้จะเป็นการจำกัด สิทธิของกลุ่มความในการที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นก็เพื่อความรวดเร็วแห่งคดี มิให้มีการประวิงคดีกัน ได้ และเหตุแห่งคดีก็เป็นเพียงการร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาด ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษา ด้วยเหตุที่ราคาที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินมีจำนวนต่ำ เกินสมควร อันเนื่องมาจากการคบคิดกันฉ้อฉลในระหว่างที่ผู้เกี่ยวข้องในการเข้าสู่ราคา หรือความไม่สุจริต หรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของเจ้าพนักงานบังคับคดีเท่านั้น มิได้เป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป

สำหรับประเด็นที่สองนั้น เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๕ วรรคหนึ่ง วางหลักทั่ว ๆ ไปว่า การพิจารณาคดีของศาลยุติธรรมมีลำดับชั้นของศาล อยู่สามศาล แต่ก็มีได้บัญญัติว่าทุกคดีจะได้รับการพิจารณาพิพากษาครบทุกชั้นศาล เว้นแต่จะมีบัญญัติ ไว้ในรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายนั้น หมายความว่า กฎหมายอาจกำหนดให้แต่ละศาลมีอำนาจพิจารณา พิพากษาคดีเป็นกรณีพิเศษหรือให้การพิจารณาพิพากษาคดีเป็นที่ยุติในศาลใดศาลหนึ่งก็ได้

ด้วยเหตุดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้วจึงมีความเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๕ ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสี่ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ และ มาตรา ๒๑๕

นายสุรเกียรติ์ มาประณีต

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ